

Us agrairé que em comuniquieu si les disposicions anteriors reben la vostra aprovació. En cas afirmatiu, el present escrit i la seva resposta constitueixen conjuntament l'Acord relatiu a la creació d'una Comissió intergovernamental hispano-francesa d'autopistes del mar.

Permeteu-me que us reiteri la meua més alta consideració.

Dominique Perbén.»

Em plau comunicar-vos que el text anterior té l'aprovació del meu Govern i us demano que el considereu juntament amb la present carta com l'Acord entre el Regne d'Espanya i la República Francesa referent a la creació d'una Comissió intergovernamental per a la selecció de projectes d'autopistes del mar entre Espanya i França.

Us demano, Senyor Ministre, que accepteu l'expressió de la meua més alta i distingida consideració.

El present Bescanvi de cartes s'aplica provisionalment a partir del 12 de juliol de 2006, data de recepció de l'última de les cartes, segons s'estableix a l'article 10.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 20 de setembre de 2006.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, Francisco Fernández Fábregas.

19345 *APLICACIÓ provisional del Conveni d'extradició entre el Regne d'Espanya i la República Islàmica de Mauritània, fet el 12 de setembre de 2006. («BOE» 267, de 8-11-2006.)*

CONVENI D'EXTRADICIÓ ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA ISLÀMICA DE MAURITÀNIA

El Regne d'Espanya i la República Islàmica de Mauritània,

Animats pel desig de mantenir i reforçar els vincles que uneixen els dos països i, en particular, de regular les seves relacions en l'àmbit de l'extradició, han decidit concertar a aquest efecte el present Conveni, i convenen en les disposicions següents:

TÍTOL I

Disposicions generals

ARTICLE 1

Obligació de concedir l'extradició

Les parts contractants es comprometen a lliurar-se recíprocament, de conformitat amb les normes i en les condicions que preveu el present Conveni, les persones que es troben en territori d'un dels dos estats i siguin processades o condemnades per les autoritats judicials de l'altre Estat.

ARTICLE 2

Fets que donen lloc a extradició

Són objecte d'extradició:

1. Les persones que siguin processades per fets que, segons les legislacions de les parts contractants, estiguin castigats amb una pena privativa de llibertat d'un any de durada com a mínim.
2. Les persones que, per fets penats per la legislació de l'Estat requerit, siguin condemnades en judici contra-

dictori o en rebel·lia pels tribunals de l'Estat requeridor a una pena privativa de llibertat de sis mesos de durada com a mínim.

Si la sol·licitud està fonamentada en una condemna dictada en rebel·lia, l'extradició es concedeix únicament quan la part requeridora es compromet a tornar a sotmetre a judici contradictori la persona l'extradició de la qual se sol·licita.

TÍTOL II

Motius per denegar obligatòriament l'extradició

ARTICLE 3

No extradició dels nacionals

Les parts contractants no concedeixen l'extradició dels seus nacionals respectius.

La condició de nacional s'aprecia en relació amb el moment en què s'hagi comès el delictes pel qual se sol·licita l'extradició.

No obstant això, la part requerida es compromet a procedir judicialment, en la mesura que tingui competència per jutjar-los, contra els seus propis nacionals que hagin comès en el territori de l'altre Estat infraccions castigades com a delictes en els dos estats, quan l'altra part li transmeti per via diplomàtica una sol·licitud d'iniciació d'actuacions judicials acompanyada dels expedients, documents, objectes i informacions que tingui en poder seu. S'ha d'informar la part requeridora del resultat que hagi tingut la seva sol·licitud.

ARTICLE 4

Delictes polítics

No es concedeix l'extradició si la infracció per la qual se sol·licita és considerada per la part requerida delictes polític o delictes connex amb un d'aquesta naturalesa.

Als efectes d'aquest article, no tenen la consideració de delictes apolítics els delictes de terrorisme.

ARTICLE 5

Delictes militars

No es concedeix l'extradició si el delictes pel qual se sol·licita l'extradició constitueix un delictes estrictament militar, d'acord amb les lleis de la part requerida.

ARTICLE 6

Prescripció dels fets

Es denega l'extradició en cas que l'acció o la pena hagi prescrit conforme a la legislació vigent de l'Estat requeridor o de l'Estat requerit en el moment que l'Estat requerit rebí la sol·licitud.

ARTICLE 7

Lloc del delictes

Es denega l'extradició si els fets pels quals se sol·licita s'han comès a l'Estat requerit.

ARTICLE 8

Altres motius de denegació

Es denega l'extradició:

a) Si els fets ja han estat jutjats per sentència ferma a l'Estat requerit.

b) Si, en cas que els fets els hagi comès fora del territori de l'Estat requeridor un no nacional d'aquest Estat, la legislació del país requerit no autoritza la persecució de delictes de la mateixa naturalesa comesos fora del seu territori per un estranger.

c) Si s'ha concedit una amnistia o indult a l'Estat requeridor o es concedeix una amnistia o indult a l'Estat requerit.

d) Si el fet pel qual se sol·licita l'extradició pot estar castigat amb la pena capital segons la legislació de la part requeridora i, en aquest cas, l'esmentada pena no està recollida en la legislació de la part requerida, la part requerida pot acordar l'extradició amb la condició que la pena capital no sigui imposada a la persona en qüestió, o, si per motius de procediment de la part requeridora això és impossible, amb la condició que, si la pena capital és imposada, no sigui executada. Si la part requeridora accepta l'extradició amb les condicions establertes en el present article, aquesta part està obligada a complir-les. Si la part requeridora no accepta les condicions, la sol·licitud d'extradició ha de ser denegada.

e) Si el fet pel qual se sol·licita l'extradició pot estar castigat amb la cadena perpètua segons la legislació de la part requeridora, la part requerida pot acordar l'extradició amb la condició que la cadena perpètua no sigui imposada a la persona en qüestió, o si per motius de procediment de la part requeridora això no és possible, amb la condició que, si l'esmentada pena és imposada, no impliqui una privació de llibertat indefectiblement per a tota la vida. Si la part requeridora accepta l'extradició amb les condicions establertes en aquest article, està obligada a complir-les. Si la part requeridora no accepta les condicions, la sol·licitud d'extradició ha de ser denegada.

TÍTOL III

Motius per denegar facultativament l'extradició

ARTICLE 9

Actuacions pendents

Es pot denegar l'extradició en cas que els fets estiguin sent objecte d'actuacions en l'Estat requerit o hagin estat jutjats en un tercer Estat.

TÍTOL IV

Procediment d'extradició

ARTICLE 11

Presentació de la sol·licitud

La sol·licitud d'extradició es cursa per via diplomàtica. S'hi han d'adjuntar els documents següents:

a) L'original o còpia autèntica, o bé d'una resolució executòria de condemna, o bé d'una ordre de detenció o de qualsevol altre document que tingui la mateixa força i que hagi estat expedit en la forma que prescriu la llei de l'Estat requeridor.

b) Una exposició dels fets pels quals se sol·licita l'extradició, indicant-hi la data i el lloc en què s'hagin comès, la seva qualificació legal i les referències a les disposicions legals que hi siguin aplicables.

c) Una còpia de les disposicions legals aplicables.

d) En la mesura que sigui possible, la filiació de la persona reclamada i qualsevol altra indicació que pugui servir per determinar la seva entitat i la seva nacionalitat.

ARTICLE 13

Decisió sobre la sol·licitud

L'Estat requerit ha de fer saber per via diplomàtica a l'Estat requeridor la seva decisió sobre l'extradició.

Qualsevol denegació total o parcial ha de ser motivada.

En cas d'acceptació, l'Estat requeridor ha de ser informat del lloc i la data de lliurament de la persona reclamada, així com de la durada de la detenció de la persona mentre espera l'extradició.

Si no hi ha acord sobre això, l'Estat requerit s'ha d'encarregar de conduir la persona extradida al lloc que designi la missió diplomàtica de l'Estat requeridor.

A excepció del cas que preveu l'últim paràgraf del present article, l'Estat requeridor ha d'estar en disposició de rebre la persona extradida pels seus agents en el termini d'un mes a partir de la data determinada, de conformitat amb el que disposa el paràgraf tercer del present article.

Transcorregut aquest termini, s'ha de posar en llibertat la persona i ja no pot ser reclamada pels mateixos fets.

Quan circumstàncies excepcionals impedeixin el lliurament o la recepció de la persona que s'ha d'extradir, l'Estat que hi està interessat n'ha d'informar l'altre Estat abans que expiri el termini.

Els dos estats han de fixar de comú acord una nova data per fer el lliurament i és aplicable el que disposa el paràgraf precedent.

ARTICLE 14

Exempció de despeses de procediment i d'empresonament

Les despeses ocasionades pel procediment d'extradició són a càrrec de l'Estat en el territori del qual s'hagin contret, excepte les despeses de trasllat i trànsit, que són a càrrec de l'Estat requeridor.

ARTICLE 15

Detenció preventiva

En cas d'urgència i a sol·licitud de les autoritats competents de l'Estat requeridor, s'ha de procedir a la detenció preventiva de la persona l'extradició de la qual se sol·licita, en espera de l'arribada de la sol·licitud d'extradició i dels documents esmentats a l'apartat 2 de l'article 12.

La sol·licitud de detenció preventiva s'ha de trametre a les autoritats competents de l'Estat requerit, directament per via postal o telegràfica, o bé per qualsevol altre mitjà que en deixi constància escrita. Alhora, aquesta ha de ser confirmada per via diplomàtica. En la sol·licitud s'ha d'indicar l'existència d'algun dels documents que preveu l'apartat 2 de l'article 12 i comunicar la intenció d'enviar una sol·licitud d'extradició. S'hi han d'exposar els fets pels quals se sol·licita l'extradició, la data i el lloc en què han estat comesos, i també la filiació tan precisa com sigui possible de la persona reclamada. L'autoritat requeridora ha de ser informada sense demora del resultat que hagi tingut la seva sol·licitud.

Es pot posar fi a la detenció preventiva si en el termini dels trenta dies següents a la detenció l'Estat requerit no ha rebut la sol·licitud d'extradició ni els documents esmentats a l'apartat 2 de l'article 12.

La posada en llibertat no és obstacle per procedir a una nova detenció i a l'extradició si la sol·licitud d'extradició es rep posteriorment.

ARTICLE 16

Informació complementària

Quan es demani informació complementària per assegurar-se del compliment de les condicions requerides pel present Conveni, l'Estat requerit l'ha de sol·licitar per via diplomàtica a l'Estat requeridor, abans de denegar la sol·licitud, en cas que consideri l'omissió susceptible d'esmena.

L'Estat requerit pot assenyalar un termini per obtenir aquesta informació.

ARTICLE 17

Lliurament d'objectes

Quan es concedeixi l'extradició, tots els objectes que provinquin del delictes o que puguin servir com a peces de convicció i que estiguin en poder de la persona reclamada en el moment de la seva detenció o que es descobreixin posteriorment han de ser confiscats i remesos a l'Estat requeridor a sol·licitud de l'Estat mateix.

Aquest lliurament es pot efectuar fins i tot en cas que l'extradició no es pugui portar a terme perquè s'ha produït l'evasió o la mort de la persona reclamada.

No obstant això, queden estalvis els drets adquirits per tercers sobre els objectes esmentats, que, en aquest cas, han de ser retornats com més aviat millor a l'Estat requerit i sense despeses per a aquest, al final de les actuacions seguides a l'Estat requeridor.

L'Estat requerit pot retenir temporalment els objectes confiscats si ho considera necessari per a un procediment penal.

En lliurar-los, també es pot reservar el dret de reclamar-ne la restitució pel mateix motiu, amb el compromís de retornar-los al seu torn tan aviat com sigui possible.

ARTICLE 18

Concurs de sol·licituds d'extradició

Quan diversos Estats sol·licitin alhora l'extradició, bé pels mateixos fets o per fets diferents, l'Estat requerit ha de decidir a discreció seva, tenint en compte totes les circumstàncies i, en particular, la possibilitat d'una ulterior extradició entre els estats requeridors, les dates de les sol·licituds respectives, la gravetat relativa i el lloc de comissió del delictes.

ARTICLE 19

Principi d'especialitat

1. La persona que hagi estat lliurada no pot ser perseguida, ni sentenciada en judici contradictori, ni detinguda amb vista a l'execució d'una pena, per un delictes anterior al lliurament, diferent del que va motivar l'extradició, excepte en cas que la persona extradida, havent tingut la possibilitat de fer-ho, no hagi abandonat el territori de l'Estat al qual es va efectuar el lliurament dins el termini dels trenta dies següents a la seva excarceració definitiva, o si hi ha tornat després d'haver-ne sortit.

2. Quan l'Estat que l'hagi lliurat hi consenti, s'ha de presentar una sol·licitud a aquest efecte, acompanyada dels documents que preveu l'apartat 2 de l'article 12 i d'un

testimoni judicial en què constin les declaracions de la persona extradida sobre l'ampliació de l'extradició i s'esmenti la possibilitat que se li hagi donat de dirigir un escrit en defensa seva a les autoritats de l'Estat requerit.

3. Quan la qualificació del fet imputat es modifiqui durant el procediment, la persona extradida només pot ser perseguida i sentenciada en la mesura que els elements constitutius del delictes novament qualificat permetin l'extradició.

ARTICLE 20

Reextradició a un tercer Estat

Excepte en cas que l'interessat hagi romàs en territori de l'Estat requeridor en les condicions que preveu l'article precedent o hi hagi tornat en aquestes condicions, és necessari el consentiment de l'Estat requerit per permetre a l'Estat requeridor lliurar a un tercer Estat la persona que li hagi estat lliurada.

ARTICLE 21

Trànsit

Amb la sol·licitud prèvia presentada per via diplomàtica, s'ha de concedir el trànsit a través del territori d'una de les parts contractants d'una persona que hagi de ser extradida a l'altra part.

Com a suport a aquesta sol·licitud s'han d'aportar els documents necessaris per acreditar que es tracta de fets que donen lloc a l'extradició.

No s'han de tenir en compte les condicions que preveu l'article 2 i relatives a la durada de les penes.

En cas que s'utilitzi la via aèria, s'han d'aplicar les disposicions següents:

1. Quan no estigui previst cap aterratge, l'Estat requeridor ho ha de posar en coneixement de l'Estat del territori del qual se sobrevoli i ha de fer constar l'existència d'algun dels documents que preveu el segon paràgraf de l'article 12.

En cas d'aterratge fortuït, aquesta notificació té els mateixos efectes que la sol·licitud de detenció preventiva a què es refereix l'article 15 i l'Estat requeridor ha d'enviar una sol·licitud de trànsit en les condicions que estableixen els paràgrafs precedents.

2. Quan estigui previst un aterratge, l'Estat requeridor ha de presentar una sol·licitud de trànsit.

En cas que l'Estat requerit de trànsit també sol·liciti l'extradició, es pot ajornar el trànsit fins que la persona reclamada hagi complert amb la justícia del dit Estat.

ARTICLE 22

Ajornament de l'execució

Es pot ajornar el lliurament de la persona reclamada si aquesta està processada o condemnada en l'Estat requerit per un delictes diferent del que hagi motivat la sol·licitud d'extradició. No obstant això, l'Estat requerit ha de resoldre sobre l'esmentada sol·licitud i posar en coneixement de l'Estat requeridor la seva decisió sobre l'extradició en les condicions que preveuen els paràgrafs 1 i 2 de l'article 13.

No obstant això, en cas d'acceptació, s'ha d'ajornar el lliurament de l'inculpat fins que aquest hagi complert amb la justícia de l'Estat requerit.

El lliurament s'ha de portar a terme en una data que s'ha de determinar de conformitat amb el que disposa el paràgraf tercer de l'article 13, i en aquest cas són aplicables els apartats 4, 5 i 6 del dit article.

El que disposa el present article no és obstacle perquè l'interessat pugui ser lliurat temporalment per comparè-

xa davant les autoritats judicials de l'Estat requeridor amb la condició expressada que sigui retornat quan aquestes autoritats dictin una resolució.

TÍTOL V

Disposicions finals

ARTICLE 23

Llengües

1. La sol·licitud d'extradició i qualsevol document annex han d'estar redactats en la llengua de la part requeridora i s'hi ha d'adjuntar una traducció en la llengua de la part requerida o en llengua francesa.

2. Tota traducció que acompanyi una sol·licitud d'extradició ha d'estar certificada conforme per una persona expressament habilitada per a això d'acord amb la legislació de la part requeridora.

ARTICLE 24

Exempció de legalització

En l'aplicació d'aquest Conveni, els documents i traduccions redactats o certificats pels tribunals o altres autoritats competents d'una de les parts no han de ser objecte de cap forma de legalització quan estiguin proveïts del segell oficial.

ARTICLE 25

Solució de controvèrsies

Qualsevol controvèrsia ocasionada per la interpretació o l'aplicació del present Conveni s'ha de resoldre per via diplomàtica.

ARTICLE 26

Entrada en vigor

El present Conveni entra en vigor provisionalment a partir de la data de la seva signatura i definitivament el primer dia del segon mes següent a la data de l'última notificació en què es faci constar el compliment de les formalitats constitucionals requerides en cadascun dels dos estats.

ARTICLE 27

Vigència i terminació

El present Conveni es conclou per un temps de durada il·limitada. Cadascuna de les parts el pot denunciar per mitjà d'una notificació per escrit enviada per via diplomàtica a l'altra part. La denúncia té efecte un any després de la data d'enviament.

Per donar fe de tot això, els representants dels dos estats, autoritzats a aquest efecte, signen aquest Conveni i hi estampen el seu segell.

Fet a Madrid el 12 de setembre de 2006, per duplicat en llengües espanyola, àrab i francesa; els tres textos són igualment autèntics.

Pel Regne d'Espanya,

Juan Fernando López Aguilar,

Ministre de Justícia

Per la República Islàmica de Mauritània,

Mahfoudh Ould Bettah,

Ministre de Justícia

El present Conveni s'aplica provisionalment a partir del 12 de setembre de 2006, data de la seva signatura, segons s'estableix a l'article 26.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 25 de setembre de 2006.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, Francisco Fernández Fábregas.

19346 *APLICACIÓ provisional del Conveni entre el Regne d'Espanya i la República Islàmica de Mauritània relatiu a l'assistència a persones detingudes i al trasllat de persones condemnades, fet el 12 de setembre de 2006. («BOE» 267, de 8-11-2006.)*

CONVENI ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA ISLÀMICA DE MAURITÀNIA RELATIU A L'ASSISTÈNCIA A PERSONES DETINGUDES I AL TRASLLAT DE PERSONES CONDEMNADES

El Regne d'Espanya i la República Islàmica de Mauritània,

Animats per la voluntat d'afavorir l'assistència als seus nacionals, que estiguin detinguts en un dels dos estats;

Animats per la voluntat de permetre als condemnats el compliment de les seves penes privatives de llibertat en l'Estat del qual siguin nacionals, amb la finalitat d'afavorir la seva reinserció social;

Han convingut:

TÍTOL I

Assistència dels cònsols a les persones detingudes

ARTICLE 1

Sempre que l'interessat no s'hi oposi expressament, les autoritats competents de cada Estat han d'informar directament el cònsol competent de la detenció, l'empresonament o qualsevol altra forma de detenció de què sigui objecte un nacional de l'altre Estat, així com dels fets en els quals es basi la detenció i de les disposicions legals en què es fonamentin les actuacions. Aquesta informació s'ha de proporcionar com més aviat millor.

Sempre que l'interessat no s'hi oposi expressament, el cònsol té dret a visitar qualsevol dels seus nacionals que estigui detingut, empresonat o sotmès a qualsevol altra forma de detenció o que compleixi una pena privativa de llibertat en l'Estat de residència; a entrevistar-s'hi i a intercanviar correspondència amb ell, així com a vetllar per la seva representació davant la justícia. El dret a visitar el nacional s'ha de concedir al cònsol tan aviat com sigui possible i, a tot tardar, dins un termini de vuit dies a partir del dia que l'interessat hagi estat detingut, empresonat o sotmès a qualsevol altra forma de detenció. Les visites s'han de concedir amb caràcter periòdic i a intervals raonables.

Les autoritats competents han de transmetre al cònsol sense demora la correspondència i les comunicacions d'un nacional de l'altre Estat, detingut, empresonat i sotmès a qualsevol altra forma de detenció o que compleixi una pena privativa de llibertat en l'Estat de residència.

ARTICLE 2

En cas de detenció d'un nacional d'un dels dos estats deguda a una infracció involuntària, comesa per error,